

Заклик колишніх радянських військовополонених до миру між українцями і росіянами

Ми, ветерани Червоної Армії, воювали проти фашизму і потрапили у німецький полон. Ми вижили у важких умовах, в умовах злочину проти людяності, через який більше трьох мільйонів наших товаришів загинули в нацистських таборах. Ми залишилися живими завдяки солідарності. Росіяни, українці, білоруси, представники народів Кавказу і Середньої Азії зазнали спільної важкої долі в нацистських таборах, але при цьому допомагали одне одному як брати. Після звільнення ми всі закликали: "Нехай більше ніколи не буде війни"! Наш життєвий шлях непростий, але через цей досвід ми засвоїли головний урок - просту істину: національний егоїзм і націоналізм є джерелом ворожнечі, що призводить до війн, навіть між сусідніми народами. Німці це добре усвідомили і живуть сьогодні в дружньому союзі зі своїми колишніми ворогами. Радянські ветерани після перемоги над фашизмом вважали, що усі жителі нашої великої багатонаціональної країни, які зазнали багато страждань, пережили війну і перемогли фашистський терор, якнайкраще засвоїли цей урок. В ті роки ніхто не міг собі навіть уявити, що між нашими народами буде ненависть і ворожнеча на національному ґрунті. Тоді ми усі були братами. Хто ж став Каїном, а хто Авелем? У ЗМІ обох країн перших називають "терористами", а інших "фашистами". Як же ж могло таке статися?!

Схаменіться! Дослухайтесь здорового глузду! Відкиньте ненависть! Розмовляйте один з одним, замість того, щоб стріляти один в одного! Погляньте в минуле: від війни і сталінізму однаково постраждали як українці, так і росіяни. Нацисти намагалися нацькувати один народ на інший, щоб досягти панування над ними. Там, де їм це вдавалося, завжди проливалася кров з обох боків. Ми звертаємося до молодих людей з автоматами в руках. Виявіть повагу та послухайте своїх дідів, які зі зброєю в руках прогнали справжнього ворога. Дослухайтесь нас, тобто тих, хто у фашистських таборах ділив між собою маленький шматочок хліба, не запитуючи у товариша його національність! Поставтеся один до одного як члени однієї родини, які інколи сваряться, але ніколи не переходять межу.

Примиріться нарешті, і нехай запанує мир!

Лебедєв Микола Сергійович, м. Москва, Росія
Івченко Семен Євдокимович, м. Полтава, Україна

Quelle:
www.freitagsbriefe.de
info@kontakte-kontakty.de